

A német seregek pedig éjjel-nappal egyebet sem tesznek, csak mennek előre, mert az a jelszavuk: Előre, Párisba!

HAJÓ-KATASZTRÓFA.

Konstantinápolyból jelentik: Török katonákat szállító gőzös a kikötőben összeütött egy olasz hajóval. A török hajó léket kapott és elsüllyedt. Kilencvenöt ember a vízbefuladt.

Guidó névnapi ajándéka.

(Saját tudósítónktól.) Azzal ment háboruba, hogy ahová ők lépnek, ott fű nem nő többé. És aki látta az ő egészségtől duzzadó, marciális alakját, az ő kiválóan kiképzett századát, azt a lelkesedést és harci vágyat, amit ő nevelt benne az ő legénységébe s aki egyáltalán ismeri őt, az meg volt róla győződve, hogy nem frázisokkal dobálódzott, a mikor a fönti kijelentést tette. De sokszor a legjobb szándékba is belészól egy ostoba puskagolyó és hareképtelenné teszi a legnagyobb hőst. A mi derék honvéd századosunkat is ellenséges fegyver golyója érte és átszaggatta jobb combjának az izmait. Most sebesülten ott fekszik béke-utcai otthonában, ahol felesége: Szeged egyik legbájosabb asszonya ápolja féltő gondokkal és aggódó szeretettel.

Tizedik napja volt ütközetben, mikor megsebesült. Miközben századát vezényelte golyózápor közepette és az alatt, míg egy súlyosan megsebesült bajtársának megmentette az életét, aki az ő segítségével nélkül elvérzett volna.

Szívós sváb természeténél fogva fájó sebédacára megőrizte kedélyének a ruganyosságát s amint ott hever felöltözötten a pamlagon s az ember látja orcáin a tűzben égő rózsákat, amelyeket az élet, az erő festett rájuk, amint hallja az ember az egyes ütközeteknek katonai szakértelemmel előadott leírását, amint hallja az ember az önérzetes, büszke mondást:

— Csak annak az egynek örvendek, hogy tiz nap alatt, folytonos ütközetben és az ellenséggel való közvetlen érintkezésben a muszka magyar hátat nem látott,

olyan nagy-magy bizalom árad a szavai-ból seregünk legyőzhetetlensége iránt, hogy a legőszintebben sajnálom, hogy ezeket a szavakat nem hallhatta az egész város, az egész ország, az egész világ...

S aztán miésoda melancholia fogja el, amikor megemlékszik az ő drága harci paripájának: *Adieu*-nek az elpusztulásáról s csak azzal vigasztalódik, hogy mégsem ló nélkül jött haza. Hozott magával egy gyönyörű kis, fehérszörű kozák lovat, melyre gazdájának szüksége úgy sincs többé ebben a háborus világban, oly egyszerű oknál fogva, hogy az a kozák, akié a ló volt, maga sincs többé...

Legalább — ugymond — egy kis kárpótlás az én szegény *Adieu*-mért. Aztán meg is sajnáltam szegény párát, megsebesült ő is, mikor gazdája lebukott róla. Ha nem hozom magammal, gondoltam, ott pusztul el sebében az édes kis jószág. Aztán eszembe jutott, hogy mire messze Lengyelországból haza kerülök, épen Guidó-napja lesz. A kis fiam nevenapja. Illik, hogy hozzak neki névnapi ajándékot. Elhoztam tehát neki a harctérről a legstilszerűbb ajándékot: a kis kozák lovat.

Madárként kenyeret hoz békés időben a

KORZÓ-MOZI

Igazgató: VAS SÁNDOR.

Telefon: 11-85.

Vasárnap

Szenzációs művész est

Háborus aktuálisokat előadnak:

Déri Rózsi

színművész és

Heltai Jenő

színművész úr

Nagy mozgófénykép előadás

A

BOSSZÚVÁLÓ NŐ

Dráma 3 felvonásban.

ERNA MORENA

világhírű színművész-
nő saját idomított fe-
nevadjaival lép föl.

Előadások:
vasárnap 3, 5, 7 és 9 órakor

Rendes helyáram.

szántóvető gazda fiának az aranykalászos mezőről, ő meg mint katona a harc vörvirágos mezejéről kozáklóvat hozott Guidónak.

Ott áll most a jámbor fehérszörű állat a béke-utcai istállóban, ahol a katona kis fia cirógatja és édes cukorral eteti.

Gazdát és hazát cserélt a kozák paripa, melynek bizonyára nem lesz rá oka, hogy ezt a cserét megbánja. Gondját viseli majd Guidó, a katona fia, az új gazda.

A szabadkai honvédek üdvözlése.

Szabadkáról jelentik: Néhány soros írást kapott ma Biró Károly dr. udvari tanácsos, Szabadka város polgármestere. A szabadkai honvédezred parancsnoka küldte az írást a harctérről. Ide iktatjuk a levelet szóról-szóra:

Szívélyes üdvözlés a harctérről.

Az ezred remekül viselkedik. Az elismerés és dicséret az ezredet lép-ten-nyomon követik. Sokat és örömmel gondolunk szeretett Szabadka városunkra.

Az egész ezred üdvözlését tolmácsolva ölel tisztelő barátod

LENGERER alezredes,
ezredparancsnok.

SIEFFIROZOTT

távirat érkezett dicső német hadak fővezérének, Vilmos császárnak, az apának, hogy a becsület mezején legkisebbik, legkedvesebb fia, Joachim herceg megsebesült. A császár szeme könnyelárad, szösze, kék szemű hercege tűnik fel előtte, kit még nem is oly régen, feszes, izmos, császári térdein lovagoltatott, becézett. A császárné, ki hat dicső fiát adott a német birodalomnak, kedvenc gyermeke sebesülésének hallatára — egy percre — germán hős anyához illően fellelkesül...

Fenséges asszonyom, az őszinte emberségből fakadó fenséges érzések zászlaját mélyen hajtom meg lábai előtt...

Mikor a berlini nagy állomás előtt robbogva megállott a sebesülteket szállító vonat, az emberek lázas érdeklődéssel verődtek csoportokba. S midőn komornáival és fenséges kíséretével megjelent a császári asszony, a tömegek moraja egyszerre eltompult, hisz neki is van sebesültje, hiszen ő is a fiát várja. Emlékszem, mikor „Wilhelm papa” örömmel adta hírül a trónörökösének, hogy Frigyes-Vilmos már tűzben volt...

S a hat Hohenzollern-herceg katona közül az egyiket, egy sápadt, fiatal őrnagyot most emelik le a vörös-keresztes kocsiból fehér bobítás ápolónők. A császárné sikolyát finom koronás keszkenőjével iparkodik elnémítani... s csendes zokogás közben átöleli legkisebb fiát, vitéz katonáját.

A császár erős, izmos tenyerébe fogja a fiatal herceg keskeny, vékony kezét s mialatt egymás kezét szorongatják, az apai és fiúi lélek melegen ölelgetik egymást...

Szép, fiatal, hercegi katona, a belforti kő-oroszlán ordítását idehallom, a te sebed, császári szülőid legfájdalmasabb vesztesége, melyet ma-holnap be fog hegeszteni a lábai-tok előtt heverő, világ kincse, a legyőzött Páris...